

Біля вікна

Поль Елюар

Я ніколи не мав цієї впевнености, цього песимізму, які злютовують усе найкраще між нами. Був час, коли мої друзі кепкували з мене. Я не почувався хазяїном своїх слів. Якась байдужість. Я ніколи до пуття не знав, що хотів сказати, але найчастіше було так, що я не мав чого сказати. Потреба говорити і бажання не бути почутим. Моє життя висіло на волосинці.

Був час, коли мені здавалося, що я нічого не тямлю. Мої стосунки тримались на доброму слові.

Усі мої бажання породжені моїми мріями. І я засвідчив своє кохання словами. Якій творчій фантазії я все ж довірився, в якому стражденному і чарівному світі моя уява мене ув'язнила? Я певен, що був коханий, у наймістичнішому із володінь — своєму. Мова мого кохання не належить мові людській, моє людське тіло не торкається плоті мого кохання. Моя закохана уява завжди була досить сталою і піднесеною, щоб ніхто не наважився переконати мене в переступі.